

Sygn. akt I C 995/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Lidia Grzelak

Protokolant sądowy Monika Goryszewska

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2019 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa M. D.

przeciwko M. Ł.

o zapłatę 16130,29 zł

I zasądza od pozwanej M. Ł. na rzecz powódki M. D. kwotę 16130,29 zł (szesnaście tysięcy sto trzydzieści złotych dwadzieścia dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty;

II nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa od pozwanej M. Ł. kwotę 807,00 zł (osiemset siedem złotych) tytułem opłaty sądowej od pozwu;

III zasądza od pozwanej M. Ł. na rzecz adw. W. P. tytułem wynagrodzenia za pełnienie obowiązków pełnomocnika z urzędu powódki M. D. kwotę 2400,00 zł (dwa tysiące czterysta złotych) wraz z podatkiem VAT w wysokości 23 % od tej sumy.

Sędzia Lidia Grzelak

Sygn. akt I C 995/19

UZASADNIENIE

Powódka M. D. wniosła w dniu 26 czerwca 2019 r. pozew, wnosząc o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej M. Ł. kwoty 16130,29 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa tj. 26 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 4 lipca 2019 r. Sąd zwolnił powódkę M. D. od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej od pozwu oraz ustanowił dla niej pełnomocnika z urzędu w osobie adw. W. P., wskazanego przez Okręgową radę Adwokacką w P..

Pozwana M. Ł. uznała powództwo; wносиła o rozłożenie należności na raty po 350,00 zł miesięcznie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. Ł. i M. D. zawarły w latach 2016 – 2017 szereg umów, zgodnie z którymi M. D. zaciągała pożyczki u różnych podmiotów finansowych, w tym m. in. (...) S.A. w W., (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (F.pl), F. Bank p.l.c. w G. (Malta), (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Uzyskiwane pieniądze przekazywała M. Ł., która zobowiązała się do spłaty pożyczek zaciągniętych przez M. D.. M. Ł. uzyskane w ten sposób pieniądze

przeznaczała na bieżące potrzeby rodziny. Pomimo obietnicy nie spłacała zadłużenia z tytułu zaciągniętych pożyczek i spłata należności obciążała w całości M. D. zgodnie z zawartymi przez nią umowami z pożyczkodawcami (bezsporne).

Łącznie z tytułu pożyczek zaciągniętych na prośbę M. Ł., M. D. spłaciła wierzycielom kwotę 16130,29 zł (bezsporne).

M. D. otrzymuje rentę socjalną oraz zasiłek pielęgnacyjny. Jest osobą upośledzoną w stopniu lekkim (bezsporne).

M. Ł. zamieszkuje wspólnie z partnerem i trojgiem małoletnich dzieci. Całkowity koszt utrzymania rodziny wynosi około 800 złotych. M. Ł. ma inne zadłużenia, które miesięcznie reguluje w kwocie 750,00 zł. M. Ł. otrzymuje miesięcznie kwotę 3400,0 zł z tytułu świadczeń na dzieci: zasiłek rodzinny, świadczenie 500+, świadczenie alimentacyjne. Jej partner ma nieregularne dochody; pracuje dorywczo (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt spraw w elektronicznym postępowaniu upominawczym VI Nc-e (...), VI Nc-e (...) Sadu rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, akt sprawy I Nc 2487/17 tut. Sądu, zebranych w sprawie dokumentów, a w szczególności: oświadczenia pozwanej M. Ł. z 29 listopada 2016 r. (k. 13), dowodów spłaty zadłużenia przez powódkę M. D. oraz zeznań pozwanej M. Ł. (k. 106), przy uwzględnieniu, że pozwana uznała powództwo.

Powyższy stan faktyczny jest bezsporny. Sąd jako wiarygodne ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała. Sąd miał w szczególności na uwadze, że pozwana M. Ł. nie kwestionowała wartości przedmiotu sporu, nie negowała swojej odpowiedzialności. Wnosiła jedynie o rozłożenie należności na raty, wskazując na swoją bardzo trudną sytuację materialną.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, powództwo M. D. zasługuje na uwzględnienie.

Jak wskazano powyżej, bezspornym jest pomiędzy stronami, że powódka M. D. na swoje nazwisko zaciągała, na prośbę pozwanej M. Ł., pożyczki u różnych podmiotów finansowych, które – zgodnie z umową stron miała spłacać pozwana. Pozwana M. Ł. pomimo umowy, nie spłacała zaciągniętych przez powódkę M. D. pożyczek, choć jak przyznała, M. D. przekazała jej do dyspozycji kwoty udzielonych pożyczek. Otrzymane środki finansowe M. Ł. przeznaczała na bieżące potrzeby swojej rodziny.

Podkreślić należy, że pozwana M. Ł. na rozprawie w dniu 29 października 2019 r. uznała powództwo.

Zgodnie z art. 213 § 2 kpc, sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Sąd jest zatem związany uznaniem powództwa tak jak każdą dyspozytywną czynnością strony. Podstawowym skutkiem uznania powództwa jest wydanie wyroku uwzględniającego powództwo, ale wiąże się z nim też pominięcie postępowania dowodowego w zakresie okoliczności doniosłych dla oceny żądania pozwu oraz – jeżeli uznano powództwo w sprawie o świadczenie – zaopatrzenie wyroku rygiorem natychmiastowej wykonalności (art. 333 § 1 pkt 2). Uznaniem powództwa jest aktem dyspozytywności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1983 r. w sprawie III CRN 188/83, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 października 2017 r. w sprawie VI ACa 1603/16). Jest to stanowcze, bezwarunkowe oświadczenie woli i wiedzy pozwanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 1973 r. w sprawie II CR 167/73, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 2 grudnia 2016 r. w sprawie, I ACa 657/16) według którego wyrok nie może być oparty na uznaniu, które uzależnia spełnienie dochodzonego pozwem żądania od warunku.

Sąd jest więc związany uznaniem; obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Sąd podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu

Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 października 2018 r. w sprawie I ACa 1768/17, w którym wskazano, że zgodnie z art. 213 § 2 kpc, sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że jest ono sprzeczne z prawem, przez co rozumie się sprzeczność z przepisami bezwzględnie obowiązującymi, albo zmierza do obejścia prawa lub jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Jeżeli żadna z tych okoliczności nie zachodzi sąd jest obowiązany wydać wyrok zgodny z uznaniem powództwa, bez względu na to, czy uznanie znajduje uzasadnienie w okolicznościach sprawy. Uznanie powództwa odnosi się bowiem zarówno do podstawy prawnej jak i faktycznej zgłoszonego żądania i stanowi akt dyspozycyjny podlegający kontroli sądu, tylko z punktu widzenia powyżej wymienionych przesłanek z art. 213 § 2 kpc.

Sąd zasądził zatem w pkt I wyroku od pozwanej M. Ł. na rzecz powódki M. D. kwotę 16130,29 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł stosownie do art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest uiścić koszty procesu. Z tych względów Sąd nakazał ściągnąć od pozwanej M. Ł. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 807,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od której powódka była zwolniona.

W pkt III wyroku Sąd przyznał adwokatowi pełniącemu obowiązek pełnomocnika powódki z urzędu kwotę wynagrodzenia w wysokości 2400,00 zł wraz z podatkiem VAT w wysokości 23 % od tej sumy. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu Sąd ustalił na podstawie § 8 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Wskazać należy, że zgodnie z § 6 cyt. rozporządzenia, w sprawie cywilnej, w której kosztami procesu został obciążony przeciwnik procesowy strony korzystającej z pomocy udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, koszty, o których mowa w § 2, sąd przyznaje po wykazaniu bezskuteczności ich egzekucji.

Odnosząc się do wniosku pozwanej M. Ł. o rozłożenie należności na raty, wskazać należy, że niewątpliwie, wniosek taki - co do zasady - uznać należy za dopuszczalny. Stosownie bowiem do art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzony świadczenie. W niniejszej sprawie pozwana nie wyjaśniła powodów braku spłaty tego zadłużenia. Niewątpliwie, jej dochody nie są wysokie. Tym niemniej, pozwana nie wykazała jakie ma łączne zadłużenie i z jakiego tytułu. Okoliczności te uniemożliwiają ocenę rzeczywistych możliwości płatniczych pozwanej, a dowód w tym zakresie – obciąża zgodnie z art. 6 kc – pozwaną. Jak słusznie podkreśla się w orzecznictwie, ochrona jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 kpc, nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie V ACa 620/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 maja 2012 r. w sprawie I ACa 242/12). Pozwana, pomimo deklarowanej chęci spłaty zadłużenia w ratach, przez ten okres od otrzymania odpisu pozwu, tj. września 2019 r. nie zaspokoiła roszczeń powódki chociażby w części w jakiej deklarowała spłatę zadłużenia w ratach. Powyższe okoliczności powodują daleko idący sceptycyzm co do rzeczywistej woli spłaty zobowiązania w ratach i w ocenie Sądu mają na celu jedynie - niezaskługujące na uwzględnienie - odroczenie spłaty powstałych zobowiązań. Sąd nie neguje trudnej sytuacji finansowej pozwanej, jednakże brak jest związku pomiędzy rozłożeniem na raty należnej powódce kwoty a poprawą jej trudnej sytuacji. Podkreślić należy, że w czasie, w którym pożyczki były udzielane, pozwana nie była w lepszej kondycji finansowej, co oznacza, że świadomie godziła się na narażenie powódki na pogorszenie jej sytuacji majątkowej. Jednocześnie z uwagi na uznanie powództwa i jednoczesny wniosek o rozłożenie świadczenia na raty, Sąd uznał, iż wobec treści wniosku brak jest podstaw do zastosowania normy art. 333 § 1 pkt 2 kpc i nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności w części uwzględniającej powództwo.